



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 128/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti E., a. s., P., a Ing. Mgr. J. M., P., zastúpených advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 a jeho uznesením zo 17. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti spoločnosti E., a. s., a Ing. Mgr. J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

A. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti E., a. s., Mýtna 27, P. (ďalej aj „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010. O predmetnej sťažnosti ústavný súd konal pod sp. zn. Rvp 6930/2010.

B. Ústavnému súdu bola 27. októbra 2010 doručená sťažnosť Ing. Mgr. J. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 a jeho uznesením zo 17. augusta 2010. O tejto sťažnosti ústavný súd konal pod sp. zn. Rvp 7143/2010.

Uznesením č. k. II. ÚS 32/2011-17 z 3. februára 2011 ústavný súd konania vedené pod sp. zn. 6930/2010 a sp. zn. Rvp 7143/2010 spojil na spoločné konanie s tým, že toto spoločné konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 6930/2010.

A.1 Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta, že najvyšší súd vydaním napádaného uznesenia sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 nerešpektoval nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 223/09 z 27. mája 2010, ktorým ústavný súd okrem iného vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie aj z tohto dôvodu, že najvyšší súd ako súd odvolací v konaní, v ktorom bolo vydané aj v súčasnosti sťažovateľkou napádané uznesenie, nad rámec svojej kompetencie odvolacieho

správneho súdu odložil vykonateľnosť rozhodnutí prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu (rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia – ústredie, č. 3806-27225/27/2008/Haš z 18. augusta 2008 v spojení s rozhodnutím Slovenskej inšpekcie životného prostredia, inšpektorát životného prostredia č. 737-2398/37/2008/Ver, Sta/373200107 z 22. januára 2008). Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že najvyšší súd aj napriek uvedeným záverom ústavného súdu po vrátení veci z ústavného súdu napádaným uznesením sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 opätovne odložil vykonateľnosť predmetných správnych rozhodnutí, čím malo tiež dôjsť opätovne k porušeniu jej základného práva na spravodlivé súdne konanie. Podľa tvrdení sťažovateľky jej základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie malo byť označeným uznesením najvyššieho súdu porušené aj tým, že najvyšší súd proti tomuto uzneseniu nepripustil odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo podľa sťažovateľky mal urobiť, pretože v predmetnom konaní najvyšší súd síce konal ako súd odvolací, ale podľa sťažovateľky *„Najvyšší súd pri vydaní napadnutého uznesenia pochybil aj opomenutím skutočnosti, že uznesenie o prerušení konania a o odklade vykonateľnosti správnych rozhodnutí, sa v otázke prípustnosti opravného prostriedku, riadi vlastným procesným režimom, a preto tiež tam, kde zo zákona je expresis verbis preskúmateľným vyšším súdom, má povahu rozhodnutia prvostupňového súdu, bez ohľadu na to, že ho vydal odvolací súd /pórov. celý rad rozh. ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 86/98, 161/98, 162/98, 164/98, 505/98, IV. ÚS 104/08... III. ÚS 1926/10 a proti predmetnému uzneseniu by pripustil opravný prostriedok, čo však neurobil.“*

Podľa sťažovateľky bolo napádaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 porušené aj jej základné právo na zákonného sudcu zaručené v čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože predmetné rozhodnutie *„... podpísal ako predseda senátu M. G. a to aj napriek tomu, že žalovaný vzniesol voči jeho osobe a členom senátu námietku zaujatosti...“*, o ktorej bolo rozhodnuté *«... až 24. 8. 2010, teda týždeň po „kvázi meritórnom“ procesnom rozhodnutí»*.

Okrem tohto je sťažovateľka tohto názoru, že vydanie uznesenia sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010, ktorým najvyšší súd konanie vo veci samej prerušil pre účely postúpenia veci Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na posúdenie

najvyšším súdom sformulovaných prejudiciálnych otázok, bude mať za následok predĺženie konania vo veci samej, v dôsledku čoho bude porušené aj jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy. V tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnosti uviedla: „... doba, o ktorú sa predlžuje súdne konanie v dôsledku prejednávania nevyhnutnej ústavnej sťažnosti, kasačného zásahu ústavného súdu, ako aj nového prejednávania veci SD EÚ a všeobecným súdom, je dobou označenou za zbytočné prieťahy v súdnom konaní, pričítateľné na vrub /t'archu/ všeobecného súdu.“

Napokon sťažovateľka namieta, že tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením odložil vykonateľnosť rozhodnutí správnych orgánov, zasiahol aj do jej základného práva a práva vlastníť majetok zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, pretože v dôsledku uvedeného bola vylúčená z vykonávania svojej podnikateľskej činnosti a v súvislosti s tým, bola vylúčená aj z užívania dotknutej nehnuteľnosti, na ktorej jej bolo rozhodnutiami správnych orgánov povolené prevádzkovať skládku odpadov.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Sme toho názoru, že najvyšší súd postup predložiť vec SD EÚ zvolil len preto, že nemienil rešpektovať nález ústavného súdu v predmetnej veci, keď namiesto toho, aby ho nasledoval a riadil sa v ňom vysloveným právnym názorom, prikróčil k „arbitrárnej aplikácii európskeho práva“, ktoré zrejme pred nálezom nepoznal. ...

Uvedené má za následok, že nie je prípustné, aby všeobecný súd vo svojom novom /druhom/ rozhodnutí vznášal konkurujúce úvahy v snahe zmeniť judikatúru ústavného súdu. Jeho nález predstavuje definitívne riešenie danej veci, takže miesta pre vecnú diskusiu už nebolo.

Preto nerešpektovanie názoru ústavného súdu, vysloveného v jeho predchádzajúcej veci, má vždy za následok aj porušenie práva na spravodlivý proces...

Vykonštruovaný rozpor názoru ústavného súdu s komunitárnym právom, treba považovať za porušenie práva na spravodlivý proces zbytočnými prieťahmi /rozpor s požiadavkou finality rozhodnutia/ najvyšším súdom, lebo procesné rozhodnutie o prerušení konania hlavne s odkladom vykonateľnosti správnych rozhodnutí už teraz zasahuje do ústavou a dohovorom garantovaných práv v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, 2, čl. 20

ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru pre sťažovateľa a spôsobuje mu nepredstaviteľnú ujmu, ktorú bude sekundárne žiadať od slovenského štátu /najmenej 3.790,85 EUR denne/.»

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo E. a.s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na zákonného sudcu a na prerokovanie vecí v primeranej dobe podľa čl. 48 ods. 1, 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru a právo na účinný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru, uznesením Najvyššieho súdu SR zo 17.8.2010, sp. zn. 1 Sžp 1/2010, porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konania,

3. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom tak, ako ich vyčíslime.“

Okrem uvedeného sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydaním dočasného opatrenia odložil *«... vykonateľnosť výroku III uznesenia, čo nebude mať – tak ako doteraz nemalo – žiaden vplyv na vykonštruované zhoršenie životného prostredia, ale na druhej strane okamžite „narovná“ narušený právny vzťah».*

B.1 V druhej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že je vlastníkom nehnuteľností (pozemkov), ktoré prenajal spoločnosti E., a. s., na vybudovanie a prevádzkovanie ekologickej skládky odpadov, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na to, že z uvedeného titulu bol aj účastníkom správneho konania, v rámci ktorého boli vydané správne rozhodnutia (rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia – ústredie, č. 3806-27225/27/2008/Haš z 18. augusta 2008 v spojení s rozhodnutím Slovenskej inšpekcie životného prostredia, inšpektorát životného prostredia č. 737-2398/37/2008/Ver, Sta/373200107 z 22. januára 2008) na prevádzkovanie tejto skládky odpadov, takže podľa sťažovateľa mal s ním ako s účastníkom konania konať aj Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a najvyšší súd v správnom súdnom konaní o preskúmaní zákonnosti týchto správnych rozhodnutí. Keďže najvyšší súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn.

1 Sžp 1/2010 o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 1 S 140/08-319 zo 4. decembra 2008, ktorým bola žaloba o preskúmanie označených správnych rozhodnutí zamietnutá, nekonal so sťažovateľom ako s účastníkom konania, týmto postupom najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a keďže sťažovateľovi z tohto dôvodu neboli doručené ani súdne rozhodnutia, malo tým dôjsť aj k porušeniu jeho práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „*Máme za to, že je preukázané, že sťažovateľ mal byť účastníkom súdneho konania pred všeobecným súdom, nakoľko zrušením integrovaného povolenia vzťahujúceho sa aj na pozemky v jeho výlučnom vlastníctve, bude na svojich právach a právom chránených záujmoch priamo dotknutý.*“

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namieta, že jeho základné právo, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie nebolo porušené len postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010, ale aj jeho uznesením zo 17. augusta 2010, a to tým, že najvyšší súd proti tomuto uzneseniu, ktorým odložil vykonateľnosť správnych rozhodnutí a prerušil odvolacie konanie pre účely postúpenia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, nepripustil opravný prostriedok, hoci tak podľa sťažovateľa mal urobiť, a tiež tým, že najvyšší súd podľa sťažovateľa nerešpektoval právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho skoršom rozhodnutí k tejto veci č. k. I. ÚS 223/09-131 z 27. mája 2010 a opätovne napádaným uznesením sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 odložil vykonateľnosť správnych rozhodnutí.

Sťažovateľ napokon namieta, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 bolo porušené aj jeho základné právo a právo na ochranu vlastníckeho práva zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, a to tým, že v dôsledku odloženia vykonateľnosti správnych rozhodnutí najvyšším súdom bol pozastavený už rozbehnutý proces spracovania odpadu na ekologickej skládke, a to v štádiu, keď ďalším neprevádzkovaním tejto činnosti (napr. neodčerpávaním odpadovej vody zo záchytnej nádrže môže dôjsť k jej pretečeniu na okolité pozemky a pod.) hrozí vznik

rozsiahlej škody na majetku sťažovateľa, a to konkrétne na pozemkoch v jeho vlastníctve, na ktorých je postavená predmetná ekologická skládka, ako aj na pozemkoch v jej okolí.

V uvedenej súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„Odkladom vykonateľnosti rozhodnutí správnych orgánov formulovaným vo výroku III. napadnutého uznesenia NS SR nastala situácia, že v akumuláčnej nádrži sa z dôvodu zrážok dopadajúcich na teleso skládky nachádzajúce sa na pozemkoch sťažovateľa hromadí bez ohľadu na prevádzkovanie skládky priesaková kvapalina, ktorú nie je prevádzkovateľ skládky oprávnený z akumuláčnej nádrže odčerpávať a ani s ňou nijakým iným spôsobom nakladať. Z dôvodu obmedzeného objemu akumuláčnej nádrže je isté, že nahromadená kvapalina časom pretečie cez okraj akumuláčnej nádrže do okolitého terénu, a to konkrétne do pozemkov v bezprostrednom okolí akumuláčnej nádrže, ktoré sú vo výlučnom vlastníctve sťažovateľa.*

Uvedeným odkladom vykonateľnosti zároveň nastala situácia, že v telese skládky nachádzajúcom sa na pozemkoch sťažovateľa, cca 60.000 t zneškodneného odpadu nemôže byť podľa povolenia zhutňovaných, prekryvaných ani monitorovaných tak, ako to bolo prevádzkovateľovi skládky povolené a nariadené a už v súčasnosti dochádza k tomu, že ľahké zložky odpadu (papiere a plasty) sú roznášané po okolí vplyvom vetra, čím dochádza k znečisteniu pozemkov v okolí telesa skládky, ktoré sú vo výlučnom vlastníctve sťažovateľa. Okrem toho bezprostredne hrozí, že na telese skládky dôjde k vznieteniu už zneškodneného a ešte neprekrytého odpadu a k následnému rozšíreniu požiaru aj na okolité nehnuteľnosti a teda aj k priamej a značnej škode na majetku sťažovateľa a tiež ku škode na životnom prostredí.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. Mgr. J. M., bytom P. na súdnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastníť majetok a s ním nakladať zakotvené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo pokojne užívať svoj majetok zakotvené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na účinný opravný prostriedok zakotvené v čl. 13 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spisovou značkou 1 Sžp/1/2010 a právoplatným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spisová značka 1Szp/1/2010, zo dňa 17. augusta 2010 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spisová značka 1 Sžp/1/2010, zo dňa 17. augusta 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na dalšie konanie.

3. ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi Ing. Mgr. J. M. náhradu trov konania, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť tak ako budú vyislene právnym zástupcom.“

C. ústavnému súdu bolo 21. februára 2011 doručené podanie Mesta P. (dalej len „mesto“), zastúpeného advokátom JUDr. J. O., B. , ktorou oznámilo svoj vstup do konania o sťažnostiach sťažovateľky a sťažovateľa, a to v procesnom postavení vedľajšieho účastníka konania na strane najvyššieho súdu, s odôvodnením, že rozhodnutie ústavného súdu o saznostami napádanom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 sa priamo dotkne jeho práv a právom chránených záujmov, keďže mesto bolo účastníkom správneho konania, rozhodnutia ktorého sú predmetom prieskumu najvyšším súdom v saznostami napádanom konaní.

II.

Podľa l. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskoršich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je v prvom rade namietané porušenie základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v tejto súvislosti aj porušenie základného práva a práva na ochranu vlastníctva zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu a tiež práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru (bod A.1), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (bod A.2), ako aj základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy (bod A.3), a to uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010.

A.1 V súvislosti s namietaným porušením základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie z námietok sťažovateľky vyplýva, že ich podstatou je jej nesúhlas s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010, a to v reakcii na skorší nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 223/09 z 27. mája 2010, a to z dôvodu, že týmto rozhodnutím najvyšší súd napriek uvedenému skoršiemu rozhodnutiu ústavného súdu predložil prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru (A.1.1), a tiež z dôvodu, že najvyšší súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutých správnych rozhodnutí (A.1.2), pričom zároveň účastníkov konania poučil, že proti tomuto jeho uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný (A.1.3).

A.1.1 Pokiaľ ide predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, sťažovateľka zastáva názor, že týmto postupom najvyšší súd nerešpektoval, resp. nebral na zreteľ pre neho záväzné skoršie rozhodnutie ústavného súdu v tejto veci, čím malo podľa nej dôjsť

k porušeniu zásad spravodlivého procesu, pretože najvyšší súd sa tým podľa sťažovateľky dopustil „*arbitrážnej aplikácie európskeho práva*“. Z argumentácie sťažovateľky k tejto vrstve námietok vyplýva, že na potrebu výkladovej participácie Súdneho dvora na rozhodovaní o veci má odlišný názor ako najvyšší súd.

Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora však nepochybne vyplýva, že rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky je vecou výlučnej kompetencie predkladajúceho súdu, pričom zároveň rozhodnutie o tom, či pre takéto predloženie prejudiciálnej otázky boli splnené podmienky ustanovené čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (čl. 234 Zmluvy o založení Európskych spoločenstiev), je vecou výlučnej kompetencie Súdneho dvora. Inými slovami, „pánom“ rozhodnutia o predložení prejudiciálnej otázky nie sú účastníci konania ani súd, nadriadený predkladajúcemu súdu, ale práve a len predkladajúci súd, ktorý dospel k záveru, že pre kvalifikované a s právom únie konformné rozhodnutie potrebuje interpretačnú pomoc Súdneho dvora. Zároveň platí, že je to výlučne Súdny dvor, ktorý je oprávnený rozhodnúť, že podmienky konania o prejudiciálnej otázke nie sú splnené, a preto odpoveď na položené prejudiciálne otázky neposkytne. Uvedené napokon celkom jednoznačne konštatuje práve Súdny dvor, ktorý k analogickej právnej otázke, aká je aj predmetom námietok sťažovateľky, uvádza, že „... *posúdenie relevantnosti a potreby prejudiciálnej otázky patrí v zásade iba do právomoci súdneho orgánu, ktorý nariaďuje podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, s výhradou obmedzeného preverenia vykonávaného Súdnym dvorom v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 67 tohto rozsudku*“ (rozsudok Veľkej komory Súdneho dvora zo 16. decembra 2008 vo veci C-210/06 Cartesio, bod 96), z čoho je zrejmé, že „... *právomoc nariadiť podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorú toto ustanovenie Zmluvy zveruje všetkým vnútroštátnym súdom, nemôže byť spochybnená uplatnením takých pravidiel vnútroštátneho práva, ktoré umožňujú súdnemu orgánu v odvolacom konaní zmeniť rozhodnutie nariaďujúce podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor, zrušiť tento návrh a nariadiť súdnemu orgánu, ktorý uvedené rozhodnutie vydal, aby pokračoval v prerušenom vnútroštátnom konaní*“ (ibid., bod 98).

Súdny dvor okrem toho akoby priamo odpovedal aj na tézu sťažovateľky, že v predložení prejudiciálnej otázky bránil najvyššiemu súdu predchádzajúci nález ústavného súdu vydaný v konaní podľa čl. 127 ústavy. Z citovaného rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Cartesio vyplýva, že „... v situácii, keď sa vo veci koná po druhýkrát na súdnom orgáne prvého stupňa po tom, ako rozsudok ním vydaný bol zrušený súdnym orgánom rozhodujúcim s konečnou platnosťou, uvedený súdny orgán prvého stupňa sa môže obrátiť na Súdny dvor podľa článku 234 ES napriek existencii pravidla vo vnútroštátnom práve, podľa ktorého sú súdy viazané právnym názorom súdu vyššieho stupňa (rozsudok z 12. februára 1974, Rheinmühlen-Düsseldorf, už citovaný)“ (ibid., bod 94).

Obdobne tak domáca doktrína odkazujúca na ustálenú judikatúru Súdneho dvora konštatuje, že „... akákoľvek vnútroštátna úprava, ktorá by obmedzovala vnútroštátny súd pri podávaní prejudiciálnej otázky, nesmie byť vnútroštátnym súdom aplikovaná. V rámci spolupráce medzi SD ES a vnútroštátnymi súdmi prináleží iba vnútroštátnemu sudcovi, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie so zreteľom na osobitosti prípadu, posúdiť nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania, aby mohol vyniesť rozhodnutie, ako aj dôležitosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru“ (Procházka – Čorba: Právo Európskej únie. Žilina 2007, s. 131).

Vo svetle uvedeného je preto ústavný súd toho názoru, že sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namieta porušenie svojich práv rozhodnutím najvyššieho súdu prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

A.1.2 Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky smerujúce proti rozhodnutiu najvyššieho súdu odložiť vykonateľnosť napadnutých správnych rozhodnutí, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že povinnosť odložiť ich vykonateľnosť vyplýva najvyššiemu súdu priamo z § 250c ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého ak bolo konanie prerušené podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP súd, ktorý konanie prerušil, vykonateľnosť rozhodnutia odloží uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie.

Ak zákonodarca ustanovil povinnosť súdu uznesením odložiť vykonateľnosť napadnutého správneho rozhodnutia a zároveň proti takémuto uzneseniu pripustiť opravný prostriedok, je zrejmé, že predmetom skúmania odvolacieho súdu nemôže byť odloženie vykonateľnosti ako také (keďže ide o zákonnú povinnosť súdu), ale práve a len prerušenie konania, v nadväznosti na ktoré a v dôsledku ktorého vznikla súdu povinnosť vykonateľnosť správneho rozhodnutia odložiť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že neexistuje právne relevantný dôvod, na základe ktorého by ústavný súd mohol rozhodnúť, že hoci nie je príslušný spochybniť rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky, je príslušný preskúmať rozhodnutie, ktoré je len logickou extenziou toho predchádzajúceho rozhodnutia a ktorým súd realizuje iba svoju zákonnú povinnosť podľa § 250c ods. 2 OSP. Preto aj v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie práva na spravodlivý súdny proces v dôsledku odloženia vykonateľnosti správnych rozhodnutí, je ústavný súd nútený konštatovať, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľky nad rámec podotýka, že ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 223/09 z 27. mája 2010 nekonštatoval arbitrárnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 5/09 zo 6. apríla 2009 z dôvodu, že najvyšší súd ním odložil vykonateľnosť správnych rozhodnutí, tak ako to tvrdí sťažovateľka, ale z dôvodu, že sťažovateľke ako účastníčke konania nebola daná, resp. vytvorená možnosť vyjadriť sa k návrhu na odklad ich vykonateľnosti (bod 41 rozhodnutia).

A.1.3 Sťažovateľka tiež namietala, že k porušeniu základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj k porušeniu jej práva na účinný prostriedok nápravy došlo aj tým, že najvyšší súd proti uzneseniu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 nepripustil opravný prostriedok.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že zo znenia zákonnej úpravy § 204 ods. 2 druhej vety OSP je zrejmé, že prípadné nesprávne poučenie o opravnom prostriedku samo osebe nie je spôsobilé byť predmetom skúmania zo strany ústavného súdu, pretože v zmysle

označenej právnej úpravy „Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.“.

Z uvedeného vyplýva, že prípadné nesprávne poučenie o prípustnosti odvolania nevyvoláva právny účinok spočívajúci v zániku oprávnenia odvolanie podať, ale naopak, predlžuje lehotu na podanie odvolania na tri mesiace od doručenia rozhodnutia.

V tejto súvislosti ústavný súd nepovažuje za potrebné a účelné predkladať na tomto mieste podrobnú odpoveď na otázku, či proti napádanému rozhodnutiu najvyššieho súdu o prerušení konania a odložení vykonateľnosti správnych rozhodnutí podľa § 250c ods. 2 OSP v spojení s § 109 ods. 1 písm. c) OSP je, alebo nie je prípustný opravný prostriedok, a to z dôvodu spočívajúceho v subsidiárnej pôsobnosti ústavného súdu vo veci, aká je aj predmetom posudzovanej sťažnosti.

Námietka sťažovateľky týkajúca sa obsahu poučenia o opravnom prostriedku v napádanom rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 je prima facie nespôsobilá byť predmetom meritórneho preskúmania zo strany ústavného súdu. Ak je totiž sťažovateľka toho názoru, že proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je opravný prostriedok prípustný, mala takýto prostriedok v zákonom ustanovenej lehote využiť. A až v prípade, ak by súd vyššieho stupňa na základe ústavne nekonformnej interpretácie Občianskeho súdneho poriadku na základe ňou podaného opravného prostriedku potvrdil jeho neprípustnosť, bol by v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde daný titul pre poskytnutie ústavnej ochrany sťažovateľke zo strany ústavného súdu. Inými slovami, absenciu opravného prostriedku je možné v konaní pred ústavným súdom namietat len v prípade, ak ju potvrdí súd, ktorý má o opravnom prostriedku rozhodovať, a nikdy nie v prípade, ak je daná „len“ obsahom poučenia o opravnom prostriedku. Tým je zároveň učené zadosť subsidiárnej povahy pôsobnosti ústavného súdu v oblasti súdnej ochrany základných práv a slobôd, ak totiž súd vyššieho stupňa potvrdí absenciu opravného prostriedku v rozpore s ústavou alebo dohovorom, je práve tento súd pasívne legitimovaným v konaní o ústavnej sťažnosti.

V danom prípade podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka aj postupovala v intenciách uvedeného a napriek poučeniu najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 o neprípustnosti opravného prostriedku proti nemu, opravný prostriedok podala, pričom najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sdo 87/2010 uznesením z 29. novembra 2010 konanie o tomto odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 zastavil. Preskúmanie ústavnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 87/2010 z 29. novembra 2010 však nie je predmetom tohto konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní tiež odmietol, a to z dôvodu nedostatku svojej právomoci o nej konať (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd považoval za zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a to z dôvodu, že sťažovateľka namietala porušenie týchto svojich práv iba v príčinnej súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010, ktorým bola odložená vykonateľnosť správnych rozhodnutí, na základe ktorých bolo sťažovateľke umožnené vykonávať prevádzku ekologickej skládky. Keďže ústavný súd nezistil protiústavnosť uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu o odklade vykonateľnosti správnych rozhodnutí, v dôsledku čoho sťažovateľka musela prerušiť svoje podnikateľské aktivity pri prevádzke skládky odpadov, v príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím, vydaním ktorého najvyšší súd rešpektoval zákonný príkaz, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva a práva sťažovateľky zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

A.2 Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu namietala, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010, ktorým najvyšší súd prerušil odvolacie konanie pre účely postúpenia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, bolo porušené aj jej základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručené

v čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože v dôsledku tohto rozhodnutia najvyššieho súdu sa samotné odvolacie konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 neúmerne predĺži.

V uvedenej súvislosti ústavný súd v prvom rade konštatuje, že k porušeniu ústavnej garancie na urýchlené prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručenej v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorá má procesný charakter, nemôže dôjsť v súvislosti s rozhodnutím orgánu verejnej moci, tak ako to namieta sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ale k jej porušeniu môže dôjsť iba v príčinnej súvislosti s procesným postupom orgánu verejnej moci. Okrem toho, aj v prípade, že by sťažovateľka namietala porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy v príčinnej súvislosti s postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010, dobu, počas ktorej bude prebiehať konanie na Súdnom dvore, ktorú najvyšší súd nemôže objektívne ovplyvniť, by nebolo možné objektívne pripočítať na jeho ťarchu.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

A.3 Napokon sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu namietala aj porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť v dôsledku toho, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010 bolo vydané sudcom JUDr. M. G. (jeden z členov senátu)

bez toho, aby pred vydaním tohto uznesenia bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti, ktorú proti tomuto sudcovi najvyššieho súdu vzniesol žalovaný správny orgán (Slovenská inšpekcia životného prostredia Bratislava).

Vykonaným dokazovaním ústavný súd zistil, že 17. augusta 2010 o 8.35 h bolo do podateľne najvyššieho súdu doručené podanie z 15. augusta 2010, ktoré podal žalovaný správny orgán v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010, ktorým uplatnil námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi JUDr. M. G., ako aj proti ostatným členom senátu „1 Sžp“, a to z dôvodu údajného pomeru JUDr. G. k žalobkyni v 38. rade Mgr. Z. Č., členke občianskeho združenia V., ktoré malo podporovať „pezinčanov“ v ich snaženiach „... *pred novou, nebezpečnou a nelegálne vybudovanou skládkou*“, pričom toto občianske združenie malo 27. januára 2010 iniciatívne vystúpiť aj proti disciplinárnemu stíhaniu menovaného sudcu najvyššieho súdu. Uvedená námietka zaujatosti bola odôvodnená aj poukázaním na skoršie uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 223/09 z 27. mája 2010, ktorým boli zrušené rozhodnutia najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžp 5/09, ktorých jedným zo zákonných sudcov bol tiež JUDr. M. G.. Ústavný súd tiež zistil, že 17. augusta 2010, t. j. v deň, keď bola najvyššiemu súdu doručená zmienaná námietka zaujatosti, sa o 9.05 h pod predsedníctvom JUDr. M. G. konalo zasadnutie senátu „1 Sžp“ vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010, výsledkom ktorého bolo vyhlásenie sťažnosťou napadaného uznesenia sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010. Z úradného záznamu sudcu JUDr. M. G. spísaného 17. augusta 2010 o 13.00 h vyplýva, že o podanej námietke zaujatosti proti jeho osobe v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 sa mal možnosť najskôr dozvedieť v deň jej podania, avšak až o 10.45 h, t. j. až potom, ako bolo najvyšším súdom vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 vyhlásené rozhodnutie. Napokon o uvedenej námietke zaujatosti rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 9 Mdz 4/2010 z 24. augusta 2010, a to tak, že predseda senátu najvyššieho súdu JUDr. M. G. nie je vylúčený z prerokovania a rozhodovania veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010.

Podľa § 14 ods. 3 OSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a OSP účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený.

Z uvedených zistení vyplýva, že žalovaný správny orgán v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 uplatnil námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi najvyššieho súdu až 17. augusta 2010, a to z dôvodov, ktoré mu jednak museli byť známe, ako sám uvádza, už od 27. januára 2010 (keď označené občianske združenie malo vystúpiť na podporu dotknutého sudcu najvyššieho súdu), odkedy uplynula lehota dlhšia ako 15 dní v zmysle požiadavky § 15a OSP, resp. z dôvodov, kvôli ktorým námietka zaujatosti v zmysle § 14 ods. 3 OSP nie je prípustná (t. j. zrušenie skoršieho rozhodnutia najvyššieho súdu rozhodnutím ústavného súdu). Vzhľadom na uvedené sa podanie námietky zaujatosti účastníkom konania vedeného pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 javí iba ako účelové, pričom navyše zákonný sudca v predmetnej veci, proti ktorému námietka zaujatosti smerovala, nemal možnosť objektívne sa o nej dozvedieť včas, t. j. pred vyhlásením sťažnosťou napádaného uznesenia sp. zn. 1 Sžp 1/2010 zo 17. augusta 2010.

Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

B. Pokiaľ ide u druhú sťažnosť doručенú ústavnému súdu, sťažovateľ ňou namietal, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžp 1/2010 a jeho uznesením zo 17. augusta 2010 bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 dohovoru, a to tým, že najvyšší súd s ním nekonal ako s účastníkom konania, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ bol účastníkom správneho konania, rozhodnutia z ktorého boli predmetom prieskumu napadnutého konania najvyššieho súdu.

Okruh účastníkov správneho konania upravuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a osobitné zákony.

Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku je účastníkom konania ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Podľa § 14 ods. 2 Správneho poriadku účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účastníkom konania je

- a) prevádzkovateľ,
- b) vlastník pozemku alebo stavby, ktorého práva k nim môžu byť povolením priamo dotknuté,
- c) obec, v ktorej je povolená prevádzka umiestnená alebo podľa územného plánu alebo územného rozhodnutia má byť umiestnená,
- d) zainteresovaná verejnosť; v prípadoch podľa odseku 3 písm. b) a c) na základe písomnej prihlášky podanej po zverejnení žiadosti [§ 12 ods. 2 písm. d)].

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Na preskúmavanie rozhodnutí a postupov správnych orgánov sú vecne príslušné krajské sudy (§ 246 ods. 1 OSP). Najvyšší súd je odvolacím súdom proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa (§ 250ja OSP).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ustanovenia § 250 ods. 1 OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ si druhú vetu § 250 ods. 1 OSP vykladá ako povinnosť najvyššieho súdu, v dôsledku nesplnenia ktorej malo dôjsť k porušeniu ním označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu zo znenia druhej vety § 250 ods. 1 OSP vyplýva na jednej strane to, že nie je vylúčené, aby všeobecný súd pribral do (súdneho) konania účastníka správneho konania aj na základe jeho návrhu, a na druhej strane to, že posúdenie možnosti zásahu do práv a povinností účastníka správneho konania je na voľnej úvahe všeobecného súdu. Zároveň je potrebné uviesť, že toto ustanovenie nevyklučuje, aby o pribratí účastníka správneho konania rozhodoval ako súd prvého stupňa, tak aj odvolací súd.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti z listu právneho zástupcu sťažovateľa zo 17. marca 2011 zistil, že sťažovateľ sa postavenia účastníka konania pred všeobecnými súdmi nedomáhal. Okrem toho, hoci je sťažovateľ zastúpený rovnakým právnym zástupcom ako sťažovateľka (E. a. s.), ktorá bola sťažovateľkou aj v konaní ústavného súdu vedenom pod sp. zn. I. ÚS 223/09, sťažovateľ nepožiadala ani o vstup do tohto konania ústavného súdu.

Keďže sťažovateľ v zmysle zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, t. j. každý je strážcom svojho práva, čo znamená, že každý si má v prvom rade sám chrániť svoje práva,

nežiadal, resp. sa nedomáhal účasti v konaní pred všeobecným súdom, nemohol mu tento ani takéto postavenie priznať.

Vo veci sp. zn. 1 Sžp 1/2010 neexistuje rozhodnutie o merite veci, ktorým by najvyšší súd rozhodol. Všeobecný súd rozhodol len procesne, keď prerušil konanie a požiadal Súdny dvor o rozhodnutie vo veci predbežnej otázky. Takéto rozhodnutie najvyššieho súdu nie je spôsobilé privodiť arbitrárnosť a nezbavuje sťažovateľa možnosti uchádzať sa v konaní pred najvyšším súdom účastníctva v konaní, a tým aj uplatnenia svojich základných práv a slobôd v konaní a predložiť mu svoje argumenty (rovnako sp. zn. III. ÚS 456/2010).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postavenie sťažovateľa v súčasnosti ešte umožňuje plné uplatnenie jeho práv v prebiehajúcom súdnom konaní.

Keďže v okolnostiach daného prípadu v súčasnosti neexistuje meritórne rozhodnutie najvyššieho súdu, ale len procesné rozhodnutie o prerušení konania a predložení predbežných otázok na rozhodnutie Súdnemu dvoru, ústavný súd dospel k záveru, že námietka sťažovateľa spočívajúca v tom, že najvyšší súd s ním nekonal ako s účastníkom konania, nie je v tejto fáze konania spôsobilá privodiť arbitrárnosť napádaného uznesenia najvyššieho súdu. Inými slovami, sťažovateľovi nebola v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu definitívne a s konečnou platnosťou odňatá možnosť konať pred (všeobecným) súdom, pretože ešte stále má možnosť predložiť mu svoje argumenty a legálnym spôsobom využiť všetky zákonné prostriedky, aby status, o zachovanie ktorého mu ide, obhájil (čl. 127 ods. 1 ústavy).

Vzhľadom na to, že v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd koná a rozhoduje o porušení základných práv a slobôd fyzickej osoby v príčinnej súvislosti iba s takým rozhodnutím, konaním, resp. nekonaním orgánu verejnej moci, ktoré rozhodnutie alebo konanie sa tejto osoby priamo ako účastníka konania týka, ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľov nerozhodoval.

C. Keďže ústavný súd sťažnosti sťažovateľov ako celok odmietol, bolo bez právneho významu rozhodovať o návrhu mesta na pripustenie do konania ústavného súdu ako vedľajšieho účastníka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011